

بچه‌ها بیایید نمایش

با قصه‌ها و نمایش‌های رشد کودک به سوی مهارت و خلاقیت

مجید راستی
سردبیر مجله‌ی رشد کودک

اشاره

مجله‌ی رشد کودک از سال ۱۳۴۸ و با نام «پیک کودک» شروع به کار کرده است. پس از انقلاب اسلامی بود که نام «رشد کودک» به جای «پیک کودک»، بر صفحه‌ی اول آن نشست. این مجله در ۳۲ صفحه‌ی رنگی با مطالب متنوع و جذاب برای دانش‌آموزان پایه‌ی اول و خردسالان پیش‌دستانی منتشر می‌شود. محتوای هر شماره شامل قصه، داستان، نمایش، شعر و نقاشی است که با هدف آشنایی کودک با مفاهیم انسانی، کاردستی، بازی، سرگرمی و دانش عمومی مطرح می‌شوند.

آموزگاران و مربیان یا خانواده‌ها می‌توانند برای بالا بردن رشد ذهنی و عقلی و کسب مهارت و اعتمادبه‌نفس دانش‌آموزان، از آن مطالب استفاده کنند. در این شماره یکی از بخش‌های جالب توجه مجله، یعنی نمایش و آثار آن در کلاس درس را به‌طور مختصر بررسی می‌کنیم.

نمایش

نمایش شاخه‌ای از هنرهای نمایشی است که به بازگویی داستان‌ها در برابر تماشاگران می‌پردازد. این هنر به عوامل مهمی مانند بازیگر، نقش تماشاگر و البته داستان نمایش وابسته است. حال اگر آموزگار یا مربی بخواهد از این ظرفیت برای غنا بخشیدن به کلاس و آموزش کودک استفاده کند، در واقع به مثابه این است که کودک تجربه‌ی شخصی دیگر را به صورت زنده تفسیر می‌کند. وقتی کودک نمایشی می‌بیند یا نمایش می‌دهد، واقعاً می‌تواند خود را در همان حال احساس کند و در عالم خیال به همان تجربه بپردازد. به این ترتیب، تجربه‌های کودک منظم می‌شود و این می‌تواند زیربنای تصحیح افکار او را تشکیل دهد. در این شرایط است که یادگیری صورت می‌پذیرد.

انواع نمایش

- نمایش زنده
- نمایش عروسکی
- پانتومیم
- نمایش‌های موزیکال
- نمایش رادیویی
- نمایش‌های سنتی ملل و اقوام
- نمایش بداهه

نمونه‌هایی از بازی - نمایش در رشد کودک

برنامه‌ریزان مجله‌ی رشد کودک در صد هستند با توجه به نیازهای کودک در این سن و اثرگذاری نمایش، از این طریق آموزش را شیرین‌تر، کاربردی‌تر و البته عمومی‌تر سازند. این روند در هر شماره‌ی مجله به چشم می‌خورد. در شماره‌ی اول سال تحصیلی ۹۵-۱۳۹۴

رشد کودک شماره ۱

قصه گو: به دستهایش نگاه می‌کنه و می‌خنده. این نگاه‌ها را می‌گویند؟ غریب چه طرفه، غصیب را هم باید غصیب کنه. صبا کتیم بیاید. آهای غصیب! یا نمایش را شروع کنیم. غصیب می‌آید، روی صورت غصیب چند لکه می‌زنند و می‌نویسند.

قصه گو: نگاه کن، نگاه کن! غصیب چه شده غصیب؟ غصیب چرا این شکلی شده؟ غصیب کی چون مریض شده و شرک گرفته. مگر آن لکه‌های سرخ را روی صورتش نمی‌بینی؟ غصیب نگاه کن، غصیب بپوشه با حلا می‌شود؟ غصیب غصیب! آفر دوغ‌هایش را به موقع بخورد و استراحت کند. خیلی زود خوب می‌شود.

سرخک

کنند. به این ترتیب، قدرت خلاقیت بچه‌ها افزایش می‌یابد و مهارت‌های حرکتی‌شان بهتر از گذشته می‌شود.

بجیکم یا نجیکم؟

دو تا جوجه بودند. با هم بازی می‌کردند. این جوجه می‌گفت: «بجیکم، جیک؟» آن جوجه می‌گفت: «نجیکم، جیک؟» جوجه‌ها سر و صدا راه انداختند. این جوجه گفت: «می جیکم، جیک!» آن جوجه گفت: «تمی جیکم، جیک!» ماما مرغه سر و صدا را شنید. بدو بدو آمد و گفت: «چه خبر شده؟» این جوجه جلو پرید و گفت: «می خواهم بجیکم، جیک!» آن جوجه جلو نپرید و گفت: «می خواهم نجیکم، جیک!» ماما مرغه فهمید چی شده است. لبخند زد و گفت: «عیبی ندارد. تو بجیک، جیک. تو نجیک، جیک.» بعد هم قدم زد و رفت. جوجه‌ها باز هم بجیکم جیک، نجیکم جیک گفتند و با هم بازی کردند.

۱. شعاری نژاد، علی‌اکبر. ادبیات کودکان. مؤسسه‌ی اطلاعات. تهران. چاپ شانزدهم.